

בעניין: **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר - ע.ר.**
ע"י ב"כ עוה"ד יוסי וולפסון ו/או לאה צמל ואח'
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרת

- נ ג ד -

מדינת ישראל ואח'

המשיבים

השלמת טיעון מטעם העותרת

העותרת מתכבדת להגיש השלמת טיעון מטעמה, בהתאם להחלטת בית-המשפט הנכבד מתאריך 20.8.2006 והארכות שניתנו.

מבוא

1. השאלה המתעוררת במסגרת עתירה זו היא האם רשאים השלטונות להחזיק כלואים במתקן שמקומו חשאי, ובכלל זאת, בין היתר: האם רשאים השלטונות להסתיר מאדם המוחזק במשמורתם את המקום בו הוא מוחזק; האם רשאים השלטונות להסתיר מיקריו של אדם כלוא את מקום כליאתו; והאם רשאים השלטונות להחזיק אדם במקום שכמעט כל ביקורת חיצונית בו אסורה, בשל חשאיותו.

2. העותרת עמדה בטיעוניה עד היום על שורה של הוראות מפורשות בחקיקה הישראלית, ועל שורה של נורמות ממשפט העמים, המחייבות פרסום מקומו של מקום כליאה ומחייבות למסור את מקום הכליאה לכלוא, לקרוביו, לעורכי דינו ולגורמים המגנים עליו.

עוד עמדה העותרת על ההיגיון עליו מתבססות הוראות אלו:

מסירת מידע בסיסי על מקום הימצאו של אדם מתחייבת מזכותו לאוריינטציה בסיסית בחלל ובזמן, ומתחושת האבדון הגמורה הנובעת מדיסאוריינטציה בחלל ובזמן. העותרת הביאה אסמכתאות לכך שעצם ההחזקה במקום חשאי עשויה להיחשב ליחס אכזרי ולא אנושי.

מעבר לכך, קיומה של שקיפות בנוגע למקומות מעצר, וקיומן של ביקורות חיצוניות בהם, הן ערובות שאין להן תחליף להגנה על זכויות הכלואים. הדברים הם מובנים מאליהם, ומובנים בניסיון האנושי. למרות זאת, הביאה העותרת שורה ארוכה של אסמכתאות משפטיות לכך ששקיפות המעצר והביקורות החיצוניות נחשבות לערובות החשובות ביותר למניעת הפרות חוק, עינויים, יחס בלתי-אנושי ומשפיל והעלמות כפוויות. העותרת אף הראתה כיצד חשאיות המתקן משליכה באופן ישיר על צמצום בזכויות הכלואים בשורה של תחומים, כגון מפגשים עם עורכי-דין, מפגשים עם נציגי הצלב האדום ודיון פומבי.

כנגד הטיעון האחרון, טענה המדינה, כי גם אם יש פגיעה בזכויות הכלואים עקב חשאיית המתקן, הרי שהפגיעה היא מידתית. עוד טענה המדינה, כי גם אם אור השמש של הפומביות ושל הביקורת החיצונית לא מגיע למתקן 1391, הרי שקיימות ערובות חליפיות לשמירת זכויות הכלואים, ושבפועל זכויות אלו נשמרות. ערובות אלו פורטו בדיון חסוי, ולא נמסרו בעיקרן לעותרת.

3. לאורך מרבית התקופה בה היתה העתירה תלויה ועומדת לא הוחזקו כלואים במתקן. דבר זה השתנה לתקופת מה בקיץ האחרון.

החזקתם של כלואים לבנוניים במתקן בקיץ האחרון שופכת אור על ה"ערובות" החליפיות לשמירת זכויות הכלואים ועל האפקטיביות שלהן.

עם זאת, יודגש: **השאלה הבסיסית שבלב העתירה אינה אם ישנן ערובות חליפיות לעקרון הפומביות. השאלה היא אם עקרון הפומביות חל בישראל כלל ועיקר.** העותרת הצביעה על שורת הוראות חוק המחילות עיקרון זה ללא חריגים. המדינה לא הצביעה על חריג כלשהו המעוגן בחקיקה ולא הגדירה את גבולותיו או את ישימותו לענייננו. המדינה מבקשת לפרש את כלל החקיקה הישראלית, הנוגעת להקמת מתקני כליאה ולזכויות עצורים, כאילו אינה מחייבת שמקומו של מתקן כליאה יהיה ידוע בציבור, וכאילו אינה מחייבת למסור לכלוא, למשפחתו ולעורך-דינו היכן הוא נמצא פיסית.

הנתונים העובדתיים

4. במהלך פעולות הלחימה של ישראל בלבנון באוגוסט 2006 נחטפו לתחום ישראל מספר לא ידוע של נתונים לבנוניים. כמה מהם נכלאו במתקן הכליאה 1391, נשוא עתירה זו. עד עצם היום הזה מסרבת פרקליטות המדינה להעביר לידי העותרת נתונים מלאים בדבר מספר האנשים שנכלאו במתקן באותה תקופה, אולם מדובר לפחות באלו:

א. ___ סרור, נתין לבנוני, הוחזק במתקן 1391 החל מתאריך 4.8.2006.

העתק מחתימתו, מתאריך זה, על טופס זכויות וחובות של המתקן, מצורף **כנספח ע/89**.

ב. ___ סלימאן, נתין לבנוני, הוחזק במתקן 1391 מכוח צו מעצר לפי חוק כליאתם של לוחמים בלתי-חוקיים, התשס"ב-2002, וזאת החל מתאריך 4.8.2006.

צו המעצר מצורף **כנספח ע/90**.

ג. ___ עקיל, נתין לבנוני, הוחזק במתקן 1391 מכוח צו מעצר לפי חוק כליאתם של לוחמים בלתי-חוקיים, התשס"ב-2002, וזאת החל מתאריך 6.8.2006.

צו המעצר מצורף **כנספח ע/91**.

ד. ___ כוראני, נתין לבנוני, הוחזק במתקן 1391 מכוח צו מעצר לפי חוק כליאתם של לוחמים בלתי-חוקיים, התשס"ב-2002, וזאת החל מתאריך 9.8.2006.

צו המעצר מצורף כנספח ע/92.

פניית העותרת לב"כ המשיבים, מ-3.8.2006, לקבל נתונים אודות החזקת העצורים במתקן מצורפת כנספח ע/93.

מכתב הסירוב של ב"כ המשיבים, מ-6.9.2006, מצורף כנספח ע/94.

5. בהתאם להחלטת ביניים של בית-המשפט מ-15.12.2004 "אם יתעורר הצורך [...] להשתמש במתקן להחזקת עצורים, תימסר לנו הודעה (מראש, מיד או בדיעבד) במעמד צד אחד ונחליט בה".

בתאריך 6.8.2006, יומיים לאחר הכנסתם לכלא של סרור וסלימאן וביום כליאתו של עקיל, נמסרה לבית-המשפט הודעה מעדכנת מטעם המשיבים בנוגע להחזקת כלואים במתקן.

בתאריך 8.8.2006 מסר ב"כ המשיבים לח"מ כי "במתן 1391 מוחזקים נכון למועד מסירת הודעה זו שני מחבלים מארגון החזבאללה שנתפסו במהלך הלחימה בלבנון" (ההדגשה הוספה). נכון לאותו מועד הוחזקו במתקן 1391 לפחות שלושה נתינים לבנוניים: סרור, סלימאן ועקיל.

העתק המכתב מ-6.8.2006 מצורף כנספח ע/95.

6. כבר מהתנהלות זו ניתן ללמוד, שאפילו הערובה הזמנית, שנקבעה בהחלטת בית-המשפט העליון, ושהושתתה על האינטגריטי של פרקליטות המדינה, כשלה.

תנאי הכליאה

7. אחד הטעמים לכלל, לפיו נחוצה שקיפות מרבית בנוגע למתקני כליאה, היא שאיפתה של כל מדינה דמוקרטית להכחיד מקרבה "חורים שחורים" המתנהלים באזור דמדומים שעל גבול החוק, ושאנשי מרות שולטים בהם ללא מצרים בבני-אדם אחרים, שחירותם נשללה מהם, ושלמעשה אין בידיהם כלים של ממש להגן על זכויותיהם.

הניסיון ההיסטורי והמחקר הפסיכולוגי מלמדים, שיחסי שליטה שכאלו, ובייחוד ב"חור שחור" מעין זה, מטבעם שהם מובילים לפגיעה בכבודם של הכלואים ובזכויותיהם. כך במצב רגיל, וכך במיוחד כשהכלואים נתפסים כ"אחר", כ"אויב" וכמי ששבירתו עשויה להוביל להשגים חשובים עבור הרשות הכולאת.

בעתירה הצביעה העותרת על כך שסיכונים אלו התממשו הלכה למעשה במתקן 1391. ה"ערובות" שהמשיבים הצהירו עליהן מיועדות, להבנתו, בראש ובראשונה להבטיח שתנאי הכליאה המחרידים שנחשפו בעתירה לא ימשיך לנהוג בעתיד.

8. אולם מתצהירים שנגבו משניים מהכלואים הלבנוניים עולה, כי אם היו שיפורים בתנאי הכליאה, הרי שהם היו מינוריים בלבד, ועיקר ההפרות נותרו בעינם:

א. **השפלה מינית**: בתצהירים שצורפו לעתירה תוארו סוגים שונים של השפלה מינית. מהתצהירים החדשים עולה, שבעת קבלתו לכלא הופשט אחד העצורים עירום, כשסביבו לא רק רופא אלא גם שני חוקרים בלבוש אזרחי ועוד שלושה חיילים נושאי אלות. כלוא אחר הופשט בפני רופא ושני חיילים מצוידים באלות. בכך הופכת הבדיקה הרפואית (שצריכה להקנות לכלוא תחושת ביטחון) לאירוע מתוזמר היטב של חשיפה והשפלה של הכלוא אל מול עוצמה אגרסיבית של שוביו.

ב. **דיסאורינטציה**: לכלואים לא נמסר היכן הם נמצאים. הרשויות לא סברו שיש ערך במסירת הקוד "מתקן 1391" לעצורים והסתפקו – במענה לשאלה – באמירה שמדובר במתקן סודי. ואכן, בניגוד לעמדה המשפטית של המשיבים, מסירת הקוד אינה מוסיפה דבר. עם הכניסה למתקן סובבו את הכלואים באופן שיאבדו חוש כיוון. אחד הכלואים מספר כיצד "ניסיתי לנחש איפה אני, ומשמיעת ציפורים ניחשתי שהמתקן מחוץ לעיר". בנוסף לדיסאורינטציה בחלל, הוחזקו הכלואים בתאים שהתאורה בהם מלאכותית וקבועה, כך שלא ניתן להבדיל בין יום ללילה. על כך שהאורינטציה בחלל ובזמן היא חלק אימננטי מתפיסת העצמי של אדם הרחבנו בעיקרי הטיעון.

ג. **חסך חושי**: התאים במתקן לא שונו שינוי של ממש מהאופן בו תוארו בעתירה: תאים קטנים מאוד, נטולי חלונות, צבועים בצבע כהה, מוארים בתאורה קלושה ולא משתנה 24 שעות ביממה. הריח בתאים מתמיד ורע, והרעש המונוטוני ממערכת האוורור מחפה על קולות אחרים. בעת הובלה מחוץ לתא, ראשיהם של הכלואים מכוסים. הזכות לטיול בחצר נשללת באופן שגרתי. הכלואים מוחזקים בסביבה נטולת גירויים חושיים, שהשפעתה הפסיכולוגית עליהם יכולה להיות הרסנית.

ד. **יצירת תלות גמורה בשובים**: מעבר לאובדן החירות הכרוך בעצם הכליאה, תנאי הכליאה במתקן הופכים את הכלואים לתלויים בשוביהם עד לפעולה האינטימית ביותר. כך, למשל, זרימת המים בתא נשלטת מבחוץ, כך שגם כשלכלוא מותרת מקלחת, שוביו הם השולטים בזרימת המים. גם נייר טואלט אין בתא דרך קבע אלא הוא ניתן לפי בקשה.

ה. **זוהמה**: התאים היו מלוכלכים. לא סופקו חומרי ניקוי כדי לנקותם. מניעת מקלחת נקטה כאמצעי חקירה באורח שגרתי. המקלחות שניתנו היו קצרות, כחמש דקות, כשהחיילים שולטים בזרימת המים מבחוץ. המגבת היתה, כנראה, משותפת לכמה כלואים, ותמיד רטובה ומדיפה ריח רע. גם הסבון, ואף מברשת השיניים(!) היו משותפים למספר כלואים.

ו. **ביגוד**: הכלואים לא קיבלו בגדים תחתונים וגרביים כלל ועיקר. כביגוד ניתנו להם בגדי אסיר כחולים, שלא הוחלפו במשך שבועות, וכפכפים.

ז. **אלימות והשפלות נוספות**: אחד הכלואים מעיד כי "במעבר מן התא למקום אחר במתקן עיניי היו מכוסות וכמו כן נאסר עליי להרים את הראש – הוא היה חייב להיות מורכן. החיילים שהעבירו אותי נהגו לדחוף אותי, וכן למשוך אותי בצורה אלימה, ככלב". גם הכלוא השני מעיד על התנהגות דומה של החיילים.

ח. **איומים, בייחוד בהתייחס לבני משפחה**: כבר בעתירה הצבענו על שימוש שיטתי באיומים, בייחוד באיומים המתייחסים לבני משפחה. גם הכלואים שמסרו תצהירים הפעם מדווחים על איומים ועלבונות, ואחד מדווח שבמהלך החקירה נאמר לו שביטו נהרס במלחמה וייתכן שבני משפחתו נפצעו או נהרגו.

ט. **מניעת שינה**: אחד הכלואים מהם נגבה תצהיר מדווח על מניעת שינה שיטתית, גם בזמנים בהם הוחזק בתא, על-ידי דפיקות בדלת כל כרבע שעה. דיווח זה עולה בקנה אחד עם דיווחים דומים בתצהירים שצורפו לעתירה.

התצהירים של שני הכלואים מצורפים כ**נספחים ע/96 ו-ע/97**.

9. אחד הכלואים התלונן על תנאי המעצר בפעם הראשונה בה נפגש עם באת-כוחו, שלושה שבועות לאחר כניסתו למתקן, והוא עודנו באותם בגדים שניתנו לו ביום הכליאה. ב"כ הכלוא פנתה בתלונה מפורטת מאוד ליועמ"ש חיל המודיעין.

במכתב התשובה **לא חלק** יועמ"ש חיל המודיעין כמעט על אף אחד מפרטי התלונה. כך, למשל, הוא **לא טען** שלא היתה דיסאורינטציה בזמן; **לא הכחיש** את התיאור המחריד של תא הכליאה **ולא הכחיש** שמגבתו ובגדיו של הכלוא לא הוחלפו שלושה שבועות.

היועמ"ש הסתפק באמירה כללית שתנאי ההיגיינה האישית והתברואה נבחנו בביקורות של חובשים, של רופא שלא מסגל המתקן ואף שלו עצמו. אין בדברים אלו אלא **הודאה בכך שביקורות אלו הן בלתי-אפקטיביות בעליל**.

בנוסף, היועמ"ש מודה בשלילה שיטתית של הזכות לטיול בחצר (אם כי בהיקף קטן במקצת מהנטען בתלונה).

באשר למניעת השינה, היועמ"ש מסתפק בכך שמפקדת המתקן שוללת את הטענות על מניעת שינה, וכנראה, לטעמו, די בכך כדי למצות את הטיפול בתלונה חמורה זו. האם מרחיק לכת יהיה להניח שגורם בקרה חיצוני היה מתייחס לתלונה שכזו ביתר רצינות, ואף שעצם קיומו של גורם כזה היה מרתיע התנהגות מעין זו? אבל חשאיות המתקן מונעת בקרה חיצונית ומקרינה על תחושתם של החיילים לפיה באזור הדמדומים הכול מותר.

העתקים ממכתב התלונה מ-3.9.2006 וממכתב התשובה מ-13.9.2006 מצורפים כ**נספחים ע/98 ו-ע/99** בהתאמה.

הפרות חוק

10. העולה מהאמור, שהחזקת הכלואים הלבנונים במתקן 1391 נעשתה תוך הפרת זכויות היסוד שלהן והפרת החוק – כשהערובות שהבטיחה המדינה התגלו כחסרות תועלת.

11. מלכתחילה לא יכלו הערובות שהבטיחה המדינה לתקן את הפרתם של דינים וחוקים שעניינם איסור ההחזקה של כלואים במקום סודי. דינים אלו פורטו בעיקרי הטיעון, ונזכיר כאן רק את הבולטים שבהם:

א. סעיף 7 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), הקובע כי –

עצור יוחזק במקום מעצר, באחריות משטרת ישראל או שירות בתי הסוהר, שהשר לביטחון פנים הכריז עליו כמקום מעצר; הכרזה לפי סעיף זה תפורסם ברשומות.

סעיף זה חל, כברירת מחדל, גם על מעצר מכוח חוק כליאתם של לוחמים בלתי-חוקיים, התשס"ב-2002, כמו בענייננו.

גם הכרזה של בית-כלא צבאי טעונה פרסום בפקודות הצבא, ויש להביאה לידיעת הנוגעים בדבר (ובענייננו, לפחות העצורים, משפחותיהם ועורכי דינם) בדרך שיורה הרמטכ"ל (סעיף 2ב לחוק השיפוט הצבאי).

ציון קוד איננו בבחינת הכרזה. הכרזה הנעשית שלא בשפת בני-אדם אלא בקוד המוכר למכריז בלבד כמוה כ"הכרזה" הנלחשת מפיו של אדם אל אוזנו הוא או למגירתו הנעולה. אין בה דבר מעבר להכרזה לפיה "אני מכריז את _____ כמקום כליאה" או "אני מכריז מקום כלשהו כמקום כליאה". נזכיר בהקשר זה, שהמשיבים סירבו להשיב אם "מתקן 1391" מצוי במקום גיאוגרפי אחד או במספר מקומות גיאוגרפיים, ואם שינוי מיקומו יחייב לטעמם הכרזה חדשה. מקל וחומר, אין בשימוש בקוד כדי לקיים את החובה המהותית של הבאת ההכרזה לידיעת הנוגעים בדבר.

ב. חוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים, תשס"ב-2002, בו נעשה שימוש בעניין זה, מחייב לציין בצו הכליאה את מקום הכליאה (סעיף 3(א)) ולהביא את הצו, הכולל את ציון מקום הכליאה, לידיעת הכלוא (סעיף 3(ב)). ציון קוד אינו עונה לדרישה הראשונה, ובוודאי שלא לדרישה של הבאת המידע לידיעת הכלוא.

ג. הוראות אמנות ז'נבה השלישית והרביעית האוסרות להחזיק לוחמים או אזרחים שנתפסו אלא במקומות שמיקומם הגיאוגרפי נמסר לצד השני. וזו לשון סעיף 183 לאמנת ז'נבה הרביעית:

המעצמה העוצרת תמסור למעצמות האויב, באמצעות המעצמות המגינות, את כל הידיעות המועילות בדבר המיקום הגאוגרפי של מקומות המעצר.

כל אימת ששיקולים צבאיים ירשו זאת, יסומנו מחנות המעצר באותיות IC, שיושמו באופן שייראו ברור ביום ממרומי האוויר...

ד. ההוראות השונות בחוק הישראלי ובמשפט הבינלאומי לגבי מסירת הודעות בדבר מקום מעצרו של אדם, ובראשן הוראת סעיף 33(א) לחוק המעצרים, לפיה משהוחלט על מעצרו של אדם -

תימסר ללא דיחוי הודעה על מעצרו על מקום הימצאו לאדם קרוב לו שהוא נקב בשמו... שונה מקום הימצאו של העצור, תודיע המשטרה אף על כך.

לבקשת העצור יש למסור הודעה כאמור גם לעורך-דין.

הוראה זו שבחוק המעצרים היא הוראת-על, החלה על כל מעצר על-פי כל חוק, אלא אם כן נקבעו בחוק הוראות אחרות (סעיף 1(ג) לחוק המעצרים).

ה. הוראת סעיף 143 לאמנת ז'נבה הקובעת כי –

לנציגיהן או לשליחיהן של המעצמות המגינות תהיה הרשות ללכת לכל המקומות שבהם נמצאים מוגנים, ביחוד למקומות מעצר, מאסר ועבודה.

תהיה להם גישה חופשית לכל הבניינים התפוסים על-ידי מוגנים, והם יוכלו לשוחח עם אלה האחרונים, בלא עדים, אם באופן אישי ואם באמצעות מתורגמן.

אין לאסור ביקורים כאלה אלא מחמת שיקולי הכרח צבאיים, ואף אז – כאמצעי ארעי ויוצא מן הכלל. אין לצמצם את אורך הביקורים ותדירותם...

שליחי הוועד הבינלאומי של הצלב האדום יכולים אף הם ליהנות מן הזכויות המיוחדות הנ"ל.

כפי שציננו בהשלמת עיקרי הטיעון, מדובר בנורמה הנחשבת למשפט בינלאומי מינהגי.

12. אין בדברים אלו אלא משום תזכורת קצרה, והדברים פורטו בהרחבה בעיקרי הטיעון.

החשוב בהקשר השלמת טיעון זו הוא שכל ההוראות הללו הופרו הפרה גמורה בחודש אוגוסט השנה.

לפני סיום

13. בהשלמת הטיעון שהגשנו בחודש ינואר 2006, תיארונו בפרוטרוט את התגובה הבינלאומית החריפה לדיעות לפיהן ארצות-הברית של אמריקה ניהלה בתי כלא חשאיים וכלאה בהם חשודים בטרור בינלאומי, שנתפסו בעיניה כמסוכנים שבחשודים. בתי כלא אלו הופעלו על-ידי סוכנות הביון המרכזית מחוץ לשטחי ארצות-הברית, משום שבתוך שטחי ארצות-הברית ברור היה שאסור משפטית להפעיל כלא חשאי.

אין חדש בכך שארצות הברית של אמריקה מרשה לעצמה לא פעם להתנכר להוראות המשפט הבינלאומי. עצמתה הצבאית, הכלכלית והפוליטית מאפשרת לארצות-הברית את המותרות של כיבוש מקום שהוא מעל החוק. לא כן מדינת ישראל, שמעת הקמתה פעלה לחיזוק המשפט הבינלאומי. מדינת ישראל האמינה אמונה עמוקה שמשפט בינלאומי חזק מבטיח את האינטרסים שלה, בשל האפשרות לדרוש את החלתו ההדדית גם על אויבי המדינה. מדינת ישראל גם ראתה בחיזוק המשפט הבינלאומי ערובה לזכויותיהם של מיעוטים באשר הם, שהגנתם מפני שרירות השלטון היא בשורשי הקמת המדינה.

14. נכון למועד הגשת השלמת הטיעון בינואר 2006, סירבה ארצות-הברית להודות בקיומם של בתי-כלא סודיים, וישראל היתה המדינה היחידה הידועה לנו שמנסה להגן על פרקטיקה מעין זו.

בחודש ספטמבר השנה הודיע הממשל האמריקאי על הפסקת השימוש בבתי-הכלא הסודיים, תוך שהוא מקבל הלכה למעשה את הביקורת המשפטית והציבורית על הפרקטיקה.

מצורפת ידיעה בעניין מאתר העיתון ה-Washington Post מ-7.9.2006, כנספח ע/100.

סוף דבר

15. ניסיון הקיץ האחרון מלמד כאלף עדים על ההכרח לסגור את מתקן הכליאה המכונה "1391". הוא מוכיח, שהערובות שהוצעו להבטחת זכויות הכלואים בו אינן מבטיחות דבר.

16. אבל מעבר לכל זה: הערובות המוצעות אינן מעוגנות בדין, שאינו מציב שום קריטריון להחזקה במתקן סודי ואינו מאפשר קיומו של מתקן כליאה סודי – בשום מקרה ובשום מצב; לא בתנאים אלו ולא בתנאים אחרים.

מטעמים אלו, ומהטעמים שהובאו בטיעונינו הקודמים, יתבקש בית-המשפט לעשות את הצו-על-תנאי להחלטי ולהורות על כך שמתקן הכליאה המכונה "מתקן 1391" ייסגר ולא ישמש עוד לחקירתם של אנשים או להחזקתם במשמורת.

ירושלים, 17 בדצמבר 2006

יוסי וולפסון, עו"ד
ב"כ העותרת

(ת.ש. 28500)